

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale adwokat B. T. – obrońcy obwinionego lekarza H. B., pokrzywdzonej E. L. oraz Naczelnego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej Zbigniewa Kuzyszyna,

w sprawie obwinionego **lekarza H. B.**,

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na rozprawie w dniu 19 lutego 2025 r.,

kasacji obrońcy obwinionego,

od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. [...],

zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] z dnia 13 maja 2022 r., sygn. [...],

orzeka

1. uchyla zaskarżone orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. [...] oraz zmienione nim orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] z dnia 13 maja 2022 r., sygn. [...] i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k w zw. z art. 112 pkt 1 Ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionego lekarza H. B. odnośnie zarzucanego mu czynu umarza;

2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.

[M. T.]

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Lekarski [...] orzeczeniem z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt [...], uznał obwinionego lekarza dentystę H. B. za winnego tego, że:

„w okresie od 23 stycznia 2018 r. do 4 października 2018 r. w gabinecie stomatologicznym „D.” w W. ul. [...] nieprawidłowo przeprowadził leczenie implantoprotetyczne pacjentki E. L., polegające na wszczepieniu czterech implantów w szczękę i wykonaniu protezy opartej na łącznikach kulowych, która nie ma prawidłowej retencji i uniemożliwia prawidłowe funkcjonowanie układu stomatognatycznego, co stanowi popełnienie przewinienia zawodowego z art. 8 KEL w zb. z art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. *o zawodach lekarza i lekarza dentysty*, w zw. z art. 53 ustawy z dn. 2 grudnia 2009 r. *o izbach lekarskich*”

i za ten czyn na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. *o izbach lekarskich* wymierzył mu karę pieniężną w wysokości półtora przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w dniu wydania orzeczenia, tj. w kwocie- 9.507,52 zł. na rzecz Fundacji [...] w W. „P.” im. [...], ul. [...], [...] W., KRS [...]. Kosztami postępowania obciążył obwinionego lekarza.

Od powyższego orzeczenia w dniu 28 czerwca 2022 r. odwołanie wniósł obrońca obwinionego, zaskarżające je w całości, podnosząc szereg zarzutów (10) naruszenia przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, szczegółowo opisanych w odwołaniu i na ich podstawie wniósł o zmianę

zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od stawianego zarzutu, bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi dyscyplinarnemu I Instancji.

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt [...], zmienił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w W. w zakresie kary i za przypisany obwinionemu lekarzowi dentyście H. B. czyn wymierzył karę nagany, obciążając obwinionego kosztami postępowania.

Od powyższego orzeczenia w dniu 28 października 2023 r. kasację wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 ust. 1) ustawy o izbach lekarskich (dalej: u.i.l.) (pkt I kasacji), co doprowadziło do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 ust. 2) k.p.k., art. 353 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 ust. 1) u.i.l. (pkt II kasacji), art. 59 ust 2 u.i.l. i art. 201 k.p.k. w zw. z art. 112 ust. 1) u.i.l. (pkt III kasacji), art. 59 ust 2 u.i.l. w zw. z art. 61 ust. 3 u.i.l. oraz 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. (pkt IV kasacji), art. 61 ust. 3 u.i.l. oraz art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. w zw. z art. 112 ust. 1) u.i.l. (pkt V kasacji), art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. oraz art. 89 ust. 3 pkt 1) u.i.l. (pkt VI kasacji), art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. oraz art. 89 ust. 3 pkt 1) u.i.l. (pkt VII kasacji), art. 170 § 1 pkt 2) i 5) k.p.k. w zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. (pkt VIII kasacji), art. 433 § 1 k.p.k. i art. 434 § 1 pkt 1) k.p.k. w zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. (pkt IX kasacji), 61 ust. 2 u.i.l. oraz art. 5 § 2 k.p.k. zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. (pkt X kasacji). Wszystkie zarzuty zostały szczegółowo opisane w kasacji.

Na podstawie tak postawionych zarzutów obrońca obwinionego wniósł o uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu przewinienia, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz przekazanie sprawy

Naczelnemu Sądowi Lekarskiemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Kasacja obrońcy obwinionego lekarza dentysty zasługiwała na uwzględnienie, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty okazały się zasadne.

W pierwszej kolejności jako oczywiście bezzasadny należało potraktować zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., który to zarzut skarżący upatrywał w naruszeniu art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 ust. 1) u.i.l. polegający na prowadzeniu odroczonej rozprawy w dalszym ciągu, podczas gdy skład sądu uległ zmianie. Należy wskazać, że Sąd Odwoławczy w istocie procedował w dwóch różnych składach rozpoznając niniejszą sprawę. Po raz pierwszy rozprawa w postępowaniu odwoławczym (rep.[...]) była rozpoznawana na rozprawie w dniu 27 października 2022 r. w składzie: lek. dent. M. Ł., dr n med. S. B., lek. J. M., lek. dent. E. M. oraz lek. L. O. W trakcie rozprawy doszło do rozpoczęcia przewodu odwoławczego, oddalenia wniosków dowodowych obrońcy oraz dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza dentysty ze specjalnością chirurgii stomatologicznej z doświadczeniem implantologicznym. Kolejny termin rozpoznania sprawy został wyznaczony z urzędu – 15 czerwca 2023 r. W tym dniu nie nastąpiła kontynuacja rozprawy odroczonej, gdyż wyznaczony do rozpoznania został nowy skład, a sprawa została rozpoznana od początku, co zostało odnotowane w protokole rozprawy. Nie wchodziło zatem w grę stosowanie art. 404 § 2 k.p.k., który tym samym nie mógł też zostać naruszony. W takiej sytuacji o bezwzględnej przyczynie odwoławczej nie może być mowy. Kwestią uboczną natomiast jest, że sąd odwoławczy na rozprawie w dniu 27 października 2022 r. oddalił wnioski dowodowe obrońcy, jak i dopuścił dowód z opinii biegłego, zaś rozpoznając sprawę ponownie w dniu 15 czerwca 2023 r.,

Sąd nie wypowiedział się w tej kwestii, niemniej jednak znacznie poważniejszym uchybieniem, jakie wyłoniło się na kanwie niniejszej sprawy, które stanowiło podstawę uchylenia orzeczeń obu instancji był zarzut sformułowany w pkt IV kasacji odnoszący się do naruszenia przepisów art. 59 ust 2 u.i.l w zw. z art. 61 ust. 3 u.i.l. oraz 193 § 1 KPK w zw. z art. 112 ust 1) u.i.l. poprzez dokonanie przez Naczelny Sąd Lekarski ustalenia istotnych okoliczności faktycznych, wymagających wiadomości specjalnych, bez zasięgnięcia opinii biegłego lub specjalisty.

Na przedpolu tych rozważań należy wspomnieć, że wielość i różnorodność zdarzeń, które naruszają normy prawa karnego materialnego, powoduje, że organy procesowe niejednokrotnie muszą korzystać z pomocy osób - biegłych posiadających wiadomości specjalne dla stwierdzenia okoliczności mającej istotne znaczenie dla sprawy (art. 193 § 1 k.p.k.), przy czym mówiąc o wiadomościach specjalnych chodzi o tego rodzaju okoliczności, które wykraczają poza normalną wiedzę, jaką dysponuje organ procesowy. W dalszej kolejności, okoliczności, których ustalenie wymaga wiedzy specjalnej, muszą być istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co oznacza, że nie ma potrzeby, ani nawet możliwości powoływania biegłego lub biegłych, jeżeli okoliczności tego rodzaju mają w sprawie znaczenie marginalne (zob. P. Hofmański, K. Zgryzek, E. Sadzik, Kodeks postępowania karnego, Komentarz, |t. I, Warszawa 2007, s. 912–915). Nie należy utożsamiać stwierdzenia określonych okoliczności, do czego niezbędne są wiadomości specjalne, którymi dysponują biegli, z prawnokarną oceną określonego zachowania sprawcy i ewentualnych jego skutków. Ocena ta jest domeną organu procesowego rozpoznającego merytorycznie sprawę (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 czerwca 2011 r., sygn. II AKa 91/11, LEX nr 895936).

Co warte podkreślenia, jeśli nawet sąd ma wiadomości specjalne (a taka okoliczność wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż przewodniczącym składu Sądu II Instancji rozpoznającego sprawę w dniu 15 czerwca 2023 r. była lekarz dentysta M. Ł., zaś obwinionym był lekarz dentysta) to zgodnie z art. 193 § 1 k.p.k. powinien zasięgnąć opinii biegłego, gdyż nie może występować w podwójnej roli – organu procesowego i źródła dowodowego. Z przepisu tego wynika również, że organ procesowy nie może zastępować opinii biegłego innymi dowodami, np. zeznaniami świadka, chociażby posiadał wiadomości specjalne, bądź dysponował dokumentami lub pozasądową ekspertyzą (W. Grzeszczyk, Rola opinii biegłego w postępowaniu karnym, Prok. i Pr. 2005, nr 6, s. 24 .)

Kontynuując, ustalenia Sądu dokonywane są w oparciu o konkluzję wyrażoną w opinii biegłego, jak i pozostałych dowodów w sprawie. Biegły nie może wyręczać sądu i dokonywać oceny materiału dowodowego czy też wypowiadać się na temat zasadności stanowisk stron. Zadaniem biegłego w procesie cywilnym jak i karnym jest jedynie tylko ocena okoliczności faktycznych przez pryzmat posiadanych kompetencji przy uwzględnieniu udostępnionego materiału. Oznacza to, że to Sąd jest nie tylko uprawniony, ale przede wszystkim zobowiązany do weryfikacji poprawności poszczególnych elementów składających się na wnioski końcowe opinii. Opinia biegłego jest środkiem dowodowym co oznacza, że podlega ogólnym regułom oceny dowodów wynikającym z dyspozycji art. 7 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2023 r., sygn. akt II ZOW 39/22) przy czym organ procesowy nie może pominąć przy tej ocenie wskazań wiedzy specjalistycznej, zastępując je własną oceną zdarzeń. Sąd sam w sobie nie skupia w sobie uprawnień biegłego i wobec zaistnienia przesłanek z art. 193 § 1 k.p.k. nie może zastępować własną wiedzą dowodu z jego opinii. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1984 r., sygn. I KR 102/84, OSNPG 1984, nr 12,

poz. 112; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1988 r., sygn. IV KR 281/87, OSNKW 1988, poz. 69; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1980 r., sygn. V KRN 178/80, OSNPG 1981, nr 5, poz. 52.). Warunkiem dokonania rzetelnej oceny opinii biegłego jest zupełność (kompletność i dokładność) oraz komunikatywność (zrozumiałość i jasność) tej opinii. Warunkiem realizacji zasady swobodnej oceny tego dowodu jest posiadanie chociażby „wycinkowej wiedzy specjalistycznej” w dziedzinie, której dotyczy opiniowanie.

Sąd oceniając opinię biegłego, może uznać, że opinia biegłego jest: niepełna, w sytuacji, gdy nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów; niejasna gdy użyte w niej sformułowania nie pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub zawierająca wewnętrzne sprzeczności, posługująca się nielogicznymi argumentami (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., sygn. III KK 12/09, LEX nr 532391.); wewnętrznie sprzeczna, gdy odpowiedzi na pytania sformułowane we wnioskach końcowych wzajemnie się wykluczają lub gdy wnioski nie dadzą się pogodzić z wynikami badań zrelacjonowanymi w opinii. Natomiast sprzeczność pomiędzy opiniami zachodzi wtedy, gdy w sprawie sporządzono więcej niż jedną opinię, natomiast ostatecznych wniosków, do których doszli ich autorzy, nie można ze sobą pogodzić (P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks..., op. cit., s. 947). W takim przypadku można wezwać tych samych biegłych albo powołać innych (art. 201 k.p.k.). Należy zwrócić uwagę, że artykuł 201 k.p.k. pozostawia organowi procesowemu prawo wyboru drogi wyjaśnienia podnoszonych w toku postępowania niepełności lub niejasności opinii, wobec czego ograniczenie się do uzupełnienia opinii przez tych samych biegłych i nie zasięgnięcie nowej nie

stanowi, samo w sobie, obraży prawa procesowego (A. Błachnio - Parzych, R. Paprzycki, L. K. Paprzycki, *Opiniowanie...*, op. cit., s. 150).

Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii dr n med. P. S. – specjalisty z zakresu protetyki stomatologicznej celem ustalenia czy leczenie implantoprotetyczne pacjentki E. L., polegające na wszczepieniu czterech implantów w szczękę i wykonaniu protezy opartej na łącznikach kulowych przeprowadzone przez lekarza H. B. było prawidłowe. Biegły sporządził stosowną opinię pisemną po przeprowadzeniu badania klinicznego pacjentki – E. L.. Następnie złożył również opinię uzupełniającą odpowiadając na pytania Okręgowego Sądu Lekarskiego w W., jak i obrońcy obwinionego. Kolejno w postępowaniu odwoławczym Naczelny Sąd Lekarski dopuścił dowód z opinii biegłego dr. hab. n. med. (lek. dent.) K. K. – specjalisty w dziedzinie chirurgii stomatologicznej na okoliczność wyjaśnienia dodatkowych kwestii opisanych w treści postanowienia z dnia 15 marca 2023 r. Biegły sporządził stosowną opinię pisemną po przeprowadzeniu badania klinicznego pacjentki – E. L. odpowiadając na pytania zawarte w treści postanowienia. Wątpliwości co do wniosków z opinii, zgłosiła obrońca na rozprawie w dniu 15 czerwca 2023 r. składając wniosek o przeprowadzenie opinii uzupełniającej. Podobny wniosek złożył Zastępca Naczelnego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej wskazując, że w aktach sprawy znajdują się dwie odmienne opinie. Naczelny Sąd Lekarski dokonał niejako samodzielnego uzupełnienia złożonej przez biegłego K. K. opinii dopuszczając dowód z ponownego przesłuchania pokrzywdzonej – E. L. na rozprawie.

Z uwagi na obszerny wywód dot. kryteriów oceny dowodu z opinii biegłych zawartych w przepis art. 201 k.p.k. przeprowadzony na wstępie, nie ma potrzeby w tym miejscu już szerszego ich rozważania. Warto jedynie podkreślić, że jakkolwiek z treści przepisu art. 201 k.p.k. nie wynika obowiązek powoływania nowych biegłych w każdym przypadku zachodzenia sprzeczności

między opiniami biegłych (ustawa daje sądowi prawo oceny opinii na równi z innymi dowodami) to jednak wypada podkreślić, że jest to prawo do oceny swobodnej (zgodnej z zasadą wynikającą z art. 7 k.p.k.), a nie dowolnej. Co najistotniejsze, sąd nie może odrzucić całości lub części opinii specjalistycznych i przyjąć w sprawie własnego, odmiennego od biegłych stanowiska (por. T. Grzegorzczak. Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Warszawa 2008, s. 448; Kodeks postępowania karnego. Komentarz, pod red. J. Skorupki, Warszawa 2015, s. 469; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 1984 r., I KR 102/84, OSNPG 1984, Nr 12, poz. 112; z dnia 3 maja 1982 r., I KR 319/81, OSNPG 1982, Nr 11, poz. 149; z dnia 3 marca 1981 r., IV KR 271/80, OSNPG 1981, Nr 8 – 9, poz. 101; z dnia 14 listopada 2008 r., V KK 137/08, Lex Nr 477890; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., II KK 331/06, Lex Nr 301131). Zgodnie z treścią art. 193 § 1 k.p.k., jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych. Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie sądowym występuje praktycznie jednolity pogląd, że wiedza sądu nie stanowi dowodu w sprawie, umożliwia jedynie i ułatwia sądowi ocenę dowodu z opinii biegłego. Nawet gdyby sąd posiadał wiadomości specjalne, to i tak jest zobowiązany skorzystać z dowodu w postaci opinii biegłego. Organ procesowy nie może zrezygnować z opinii biegłego, jeżeli ustalenie faktu wymaga wiedzy specjalnej.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu II instancji w niniejszej sprawie dowodzi, iż Sąd samodzielnie dokonał korekty opinii biegłych częściowo nie zgadzając się z opinią biegłego P. S. uznając, że zaplanowanie leczenia pokrzywdzonej E. L. metodą „all on four” było prawidłowe i uznając w całości opinię dr. hab. n. med. K. K. wskazując, że pozostaje jasna, rzeczowa i wyczerpująca. W dalszej części uzasadnienia Naczelny Sąd Lekarski dowolnie przyjął, że w opinii biegłego dr. K. K. wystąpił błąd pisarski polegający na

błędnym określeniu nr implantu jako 12, 11 podczas gdy cała opinia dotyczy implantów: 11, 21, 14 i 24 co z punktu widzenia istoty sprawy, nie miało praktycznego znaczenia, czy opisano implant jako 13 czy 14 oraz 23 czy 24.

Jak już wcześniej wskazano, Sąd II instancji miał oczywiste prawo odmiennie ocenić opinie biegłych, nie mógł tego jednak czynić w oderwaniu od stosownych przepisów regulujących przeprowadzanie i ocenę dowodu z opinii specjalistycznej. Tym wymaganiom Sąd odwoławczy jednak nie podołał. Odrzucając w części opinię biegłego P. S. i korygując samemu opinię biegłego K., w rzeczywistości sam wystąpił w roli biegłego, do czego nie był uprawniony. Sąd co prawda odwołał się w tym przypadku do pozostałych dowodów zgromadzonych w aktach sprawy jak choćby dokumentacji medycznej, to jednak kwestia prawidłowego rozmieszczenia implantów oraz dezintegracji implantu była kluczowa dla ustalenia winy obwinionego i w tym zakresie wszelkie ewentualne wątpliwości winny zostać wyjaśnione.

Zamiast takiego trybu postępowania, Sąd II instancji Sąd zastąpił opinie biegłych własnym przekonaniem.

Stosownie do dyspozycji art. 436 k.p.k., mającym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym na mocy art. 518 k.p.k., Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji do omówionych powyżej uchybień, bowiem jest to wystarczające do wydania orzeczeni, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Uznając zasadność omówionych zarzutów, Sąd Najwyższy zobligowany był zaskarżone orzeczenie uchylić. Gdy Sąd Najwyższy uchyła zaskarżone orzeczenie sądu odwoławczego, wówczas odzyskuje swe prawnoprocesowe znaczenie orzeczenie sądu pierwszej instancji, w związku z czym możliwe jest uchylenie również tego orzeczenia i umorzenie postępowania albo przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (zob. wyrok SN z 28.11.1996 r., II KKN 144/96, OSNKW 1997, Nr 1–2, poz. 13, z glosą

aprobuując J. Tylmana, OSP 1997, Nr 6, poz. 122; A. Sakowicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, art. 537, Wyd. 10, Warszawa 2023). Przeszkodą do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd dyscyplinarny i czynienia dodatkowych ustaleń było przedawnienie karalności.

W odniesieniu do postępowania dyscyplinarnego lekarzy, terminy przedawnienia karalności tego postępowania ujęte zostały w art. 64 u.i.l. Zgodnie z ust. 3 wskazanego przepisu karalność przewinienia zawodowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Tymczasem czyn przypisany obwinionemu miał miejsce w okresie do 4 października 2018 r., co oznacza, że karalność tego przewinienia ustała 4 października 2023 r., czyli po wydaniu orzeczenia przez Naczelny Sąd Lekarski, ale przed wniesieniem kasacji do Sądu Najwyższego. Tym samym, stwierdzenie przez Sąd Najwyższy zaistnienia, na dzień rozpoznania niniejszej sprawy, przedawnienia karalności przewinienia zawodowego, skutkować musiało uchYLENIEM orzeczeń sądów dyscyplinarnych obu instancji i umorzeniem postępowania.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sen

[M. T.]

[r.g.]

Zbigniew Korzeniowski Wiesław Kozielowicz Barbara Skoczowska